

Revolucija intimnosti

Isus oprašta grešnoj ženi koja pomazuje njegove noge i postavlja je na put koji vodi prema slobodi koja teče iz čistog srca.

11.12.2020.

Isus je još jednom pozvan na večeru. Njegov je domaćin inzistirao na njegovom dolasku, nestrpljiv da mu priredi poseban prijem. Ali neočekivani događaj ih prekida. Ulazi žena koja nije pozvana. Šimun, farizej koji je vlasnik kuće,

iznenađen je i posramljen. Ali čini se da ju je Isus očekivao i oči mu zasvijetle kad ona uđe. On zasigurno poznaje njezinu dušu bolje nego što ju poznaje ona sama i vidi joj srce ispunjeno tugom. Zna da je težeći za time da ljubi i da bude ljubljena, krenula krivim putem i izgubila se.

Isus je dirnut ženinim znakovima ljubaznosti i ljubavi. Ona mu je pomazala noge parfemom, nakon što ih je očistila svojim suzama i poljupcima. Isus se zatim okreće Šimunu koji je strogo promatrao prizor i obraća mu se sljedećim riječima: „Neki vjerovnik imao dva dužnika. Jedan mu dugovaše pet stotina denara, drugi pedeset. Budući da nisu imali odakle vratiti, otpusti obojici. Koji će ga dakle od njih više ljubiti?“ (Lk 7: 41-42). Ta je žena naučila voljeti dopuštajući da joj se oprost. U tome je njezina istinska veličina, a Isus ju zbog toga javno hvali (usp. Lk 7,44-46).

Nikada nije bilo ovako lako

Ta žena, moguće po prvi puta, osjeća radost što je poštuju. Isus je gleda na drugačiji način nego drugi. Shvaća da nema potrebu biti defenzivna pred Njim. Nikad nije vidjela oči koje su toliko duboko gledale u njezino srce i nikada se nije osjećala tako voljeno. Ona žudi da joj se srce očisti, a Isusove riječi o čistima srcem već postaju stvarnost u njoj (usp. Mt 5,8). „Blago čistima srcem, oni će Boga gledati.“ Da, oni će ga vidjeti već na zemlji, gdje ništa nije čisto, ali gdje sva stvorenja postaju kristalno bistra kad ih gledamo Licem najljepšeg i najbjelijeg ljiljana!”[1] Prvi put u životu proživljava naklonost koju ne mora prisiljavati ili dobiti služeći se trikovima.

Godinama je ova žena trošila sve darove koje joj je Bog udijelio. Ali sada shvaća da ima priliku započeti iznova. Može postati žena kakva je

trebala biti, snažna i nježna, spokojna i strastvena. Sada napokon može biti svoja. Jer jedna je od velikih obmana nečistoće da nas nikada nitko neće voljeti ako se pokažemo onakvima kakvi jesmo, i zato "prodajemo" atraktivan izgled da bismo bili voljeni. Ali to je na kraju nemoguće, jer ljubav nema cijenu. Ili se daje slobodno ili ne postoji. Kad netko popusti pred ovom emocionalnom "ucjenom", prije ili kasnije privid nestane i čovjek ostane s lošim osjećajem prevarenosti.

Biti zadivljen svakim srcem

Da bi ljubav rasla i puštala korijene, treba za nju napraviti mjesta, ponekad uz znatan napor, jer je sveta čistoća „ružica koja cvjeta samo među trnjem“[2]. Možda se zato ponekad bojimo riskirati ljubav i pokušavamo je "osigurati". Srce koje postane nečisto ne želi riskirati patnju i radije, tiranski i bez poštivanja,

stvara svoju zonu udobnosti.
Ponekad netko može tražiti
kompenzaciju ili izražava skriveni
bijes. Ponekad možemo čak misliti da
smo postigli ljubav, dok u stvarnosti
koristimo drugu osobu, makar i samo
„virtualno“. Prisiljavam nekoga da
me "voli" kako bi se osjećao
"vrijedno". U svjetlu Božjeg obećanja
o bezuvjetnoj ljubavi, grijeh je farsa
koja čovjeka osuđuje na samoću.

Rješenje nije izolirati se i
obeshrabriti misleći da je prava
ljubav nemoguća. Umjesto toga,
potrebno je tražiti ljubav koju je Bog
posijao upravo tamo gdje jesmo,
posebno u ljudima i odnosima oko
nas. Sveti Josemaría poticao nas je da
volimo druge tako da „velikodušno
stavimo srce na zemlju, kako bi drugi
mogli mekanije koračati i kako bi
njihova borba bila ugodnija“[3]. To
može biti jedan od plodova - među
mnogim drugima - svete čistoće:

činiti živote drugih dražima i punima ljubavi.

Nije u pitanju sam izbjegavanje osobnog grijeha, već postizanja načina gledanja na druge i obnašanja s njima koji im pomaže osjećati se voljeno, kao Božja slika. Čista duša osjetljiva je na vlastitu i tuđu ranjivost; on ili ona se odijeva na elegantan način i nastoji biti voljen slobodno. Istina je da naša srca, postavljajući ih na zemlju, riskiraju da budu gažena. Ali to je jedini način da volimo i primamo ljubav na način koji se slaže s Božjom ljubavlju. Čovjek čista srca zna kako gledati druge, a da ne ocrni Božju sliku koja je u njima.

Stoga možemo reći da je Isus "revolucionirao" slobodu i ljubav. Poziva nas da zaštitimo prisnost Božjih sinova i kćeri čak i u načinu na koji gledamo i mislimo. Želi da sudjelujemo u njegovu vlastitom

divljenju dostojanstvu svakog ljudskog srca. Intimnost je sveto tlo koje zahtijeva "skidanje cipela" prije nego što se u nju kroči.

Dio naše misije

Sveta čistoća zahtijeva zaštitu - u nama samima i u drugima - nečega što je dragocjeno u Božjim očima. A najbolja obrana tog blaga je biti zaljubljen. Točno je i da će želja za čistom ljubavlju često zahtijevati započeti iznova. Pustiti da nam se oprost i da nas se voli manifestacije su poniznosti, spoznaje da su sveta čistoća i ljubav koju dobivamo od drugih dar. „Da bi nam se dao, Bog često bira nezamislive putove, možda put naših ograničenja, naših suza i naših poraza.“[4] U ispovijedi se dajemo ljubiti kao nigdje drugdje. Oni koji dopuste da im bude oprošteno, otvaraju vrata slobodnijoj ljubavi i sposobni su odgovoriti - to

već počinju - ljubavlju prilagođenom ljubavi koju primaju.

Ovdje se može pojaviti još jedna poteškoća. Ponekad, čak i ne sluteći, može nam biti neugodno primiti nešto besplatno. Nismo navikli da je nešto tako veliko dar. Često radije mislimo da smo to postigli vlastitom snagom, jer nas to čini autonomnima i omogućuje nam da iskusimo vlastitu moć. Ne želimo ovisiti o drugoj osobi u nečem tako odlučnom. Suprotno tome, oni koji su se naučili prepustiti ljubavi, uvjereni su da ne možemo uvijek davati, nego moramo i primati. „Svatko tko želi davati ljubav, također mora ljubav dobiti na dar.“[5] Naša sposobnost da volimo rezultat je dara kojeg smo prethodno primili: Mi ljubimo jer on nas prije uzljubi (1. Iv 4,19).

Sveta čistoća bitna je za izvršavanje bilo kojeg apostolskog poslanja. Evangelizacija se provodi besplatno.

Ako naše srce nije čisto, nećemo moći razumjeti sebedarje potrebno kad nema ploda onda kada smo mu se nadali, već kad ga Bog raspoloži. Prava i čista naklonost, srce svake evangelizirajuće misije, ne nameće se niti zahtijeva odgovor. Ne predstavlja račun za ono što se nudi; ne pravi razliku između osoba, odbacujući one koji su antagonisti ili se umarajući od onih koji idu sporije. Nikad se ne podvrgne ucjenama ili prijekorima. Jednom riječju, istinska ljubav je vjerna.

Kao i uvijek, samo trebamo pogledati Isusa kako bismo naučili biti voljeni. I nema pouke tako snažne poput one koju nam nudi u Euharistiji. Tamo se Isus ne nameće. Nitko nije toliko strpljiv kao On. Nitko ne želi toliko snažno da ga volimo, ali isto tako nitko to ne govori tiše, jedva primjetnim šapatom. Zna koliko je

velik dar sloboda koju nam je dao i ne želi je kompromitirati ni za što na svijetu. Nitko ne cijeni ni našu krhkost i dostojanstvo koju ona sadrži, kao Isus. Stoga, u našem nastojanju da rastemo u ovoj kreposti, Bogu je vrlo ugodno kad Mu predamo svaki naš korak, kao i naša posrnuće i poraze. Boga "boli" samo naša patnja i samoća u kojoj se izoliramo.

Ovdje možemo oponašati svetog Josemariju u njegovu obraćanju našoj Gospi: „Majku Božju i svoju Majku okrunjujem svojim pročišćenim nedostacima, jer nemam drago kamenje ili vrline. Uzmi srce!“[6]

Diego Zalbidea

[1] Sveta Terezija Liseux, Pismo 105 Celini. Sveta Terezija ovdje svojoj sestri piše o Gospi.

[2] Sveti Ivan Vianney, Propovijed o pokori.

[3] Sveti Josemaria, Prijatelji Božji , no. 228.

[4] Papa Franjo, Audijencija, 29. siječnja 2020.

[5] Benedikt XVI, Deus Caritas est, no. 7.

[6] Sveti Josemaria, Kovačnica, no. 285.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/revolucija-intimnosti/](https://opusdei.org/hr-hr/article/revolucija-intimnosti/)
(19.03.2026.)